א) ובילה ה:ו. ב) ולחמו מה: מב. מ: בכורות מות. ד) ועי׳ תוספות סוטה כו. ד"ה חוו. ב) ואמה כש"שו. ה) בס"ח: נכרי, ע) וע"בן, (1) [30], (2) [30], (3) [30], (4) [50"\displays (2) [50"\displays () ובס"ח: בגיותו.

גליון הש"ם גם' הואיל ואתו לידן. שבת פא ע"ב וש"ג:

הגהות הב"ח (ל) תום' ד"ה שניות וכו' לאוסרה יותר שהן כני

הגהות הגר"א [א] גם' בן אשתו ובת אשתו. נ"ב ג'י הרמב"ס בנו ובתו דאיסורא כו' ופי מכח כו' שכל לד מינה באה"ע סימן טו ס"ק כג): בו שם למטה דידיה כו׳ למטה דידה. נ״ב גירסת הרמב״ם להיפך איידי דתני כו׳ למטה דידה כו׳ למטה

מוסף רש"י

אחוה אחוה מבני יעקב. כי ישנו אחים, שנים עשר אחים בני אנינו

הכך סרסי דדמיין להדדי. אשת אחי אבי האב ואחות אבי האב שהן לד שביות דרבי חייא יש להן הפסק או לא. תימה דלעיל תנא דכלת אחוה דאב ולמטה דידהו ערוה: שלישי שבבנו. בת בן בנו דהא בת

שבחמיו. דור רביעי שבחמיו היינו הגך תרתי דדמיין להדדי כחדא חשיב להו והא שיתסרי והא מכל מקום לדידי חזיין לן דכתיבן לאיסורא אמר ליה ולימעמיך אי הוה כתיב להיתירא מי הוות סמכת עלייהו דמר בריה דרבנא מי חתים עלייהו השתא נמי דכתיב לאיסורא לאו מר בריה דרבנא חתים עלייהו תני דבי רבי חייא "שלישי שבבנו ושבבתו יושבבן אשתו ושבבת אשתו שניה ירביעי שבחמיו ושבחמותו שניה א"ל רבינא לרב אשי מאי שנא למעלה דקחשיב לה לאשתו ומאי שנא לממה דלא קחשיב לה לאשתו למעלה דאיםורא מכח אשתו קא אתי חשיב לה לממה דאימורא לאו מכח אשתו קאתי לא קחשיב לה והא [א] בן אשתו ובת אשתו דאיסורא מכח אשתו קאתי ולא חשיב לה איידי דתנא שלשה דורות למטה [ב] דידיה ולא חשבה תנא נמי ג' דורות לממה דידה ולא חשבה א"ל רב אשי לרב כהנא ישניות דבי רבי חייא יש להן הפסק או אין להם הפסק ת"ש דאמר רב ד' נשים יש להם הפסק ותו לא דלמא כי קאמר רב לההיא מתניתא ת"ש שלישי ורביעי שלישי ורביעי אין מפי לא דלמא משלישי ואילך מרביעי ואילך אמר ליה רבא לרב נחמן חזי מר האי מרבנן דאתא ממערבא ואמר בעו במערבא גזרו שניות בגרים או לא גזרו שניות בגרים אמר ליה השתא ומה ערוה גופה האי לאו שלא יאמרו באין מקדושה חמורה לקדושה קלה לא גזרו בהו רבנן ישניות מיבעיא אמר רב נחמן גרים • הואיל ואתו לידן נימא בהו מלתא אחין מן האם לא יעידו ואם העידו עדותן עדות אחין מן האב מעידין לכתחלה יאמימר אמר אפילו אחיז מן האם נמי מעידין לכתחלה ומ"ש מעריות ערוה לכל מסורה שעדות לבית דין מסורה מחוגר שנתגייר כקמן שנולד דמי: כותני מי שיש לו אח מכל מקום זוקק את אשת אחיו ליבום ואחיו הוא לכל דבר חוץ ממי

אם אם חמיו והוא דור רביעי לאשתו ואשתו בכלל: ושבחמותו. אם אם חמותו: שניה. דאם חמיו ואם חמותו ערוה שהן בכלל אשה ובת בנה אשה ובת בתה הלכך אמום שניה: **מאי** שנה למעלה. דקרי לחם חם חמיו ואם אם חמותו רביעי וקא חשיב לאשתו בחושבנא דדרי: ומאי שנא למטה. דקרי לבת בן בנו דור שלישי ולא חשיב אשתו דתהוי רביעי: לאו מכה אשתו קאתי. אלא מכח דידיה דבבנו מאנוסה עסקינן: לההיא מתניםא. הא דקתני לעילי מה הן שניות בההיא איירי רב ואמר ארבע יש להן הפסק" ותו לא אבל בהנך דר׳ חייא איכא: ת"ש. דתני בשניות דר׳ חייא שלישי שבבנו ורביעי שבחמיו ותו לא אלמא יש להם הפסק: בגרים. גזרו שניות שאם היה גר נשוי אם אמו יוליא: מקדושה חמורה. שהעובדי כוכבים מחהרין על העריות: לא גורו בהו רבנן. דכקטן שנולד דמי ואין לו קורבה: לא יעידו. לכתחלה דקורבת אם בגרים קורבה היא דהא ודאי אמו היא: ואם העידו עדותן עדות. דכקטן שנולד דמי: מעידין לכתחלה. דרחמנא אפקריה לזרע מלרים) דכתיב זרמת סוסים זרמתם (יחזקאל כג) הלכך קורבת אב אינה קורבה: מחי שנה. עדות מעריות לאמר לקמן בפרק נושאין (דף נח.) גר שהיה נשוי אחותו מן האם יוליא: לכל מסורה. הכל נושאין נשים הלכך אי שרית לקיומה אתי נמי למישרי ערוה בישראל דכולי עלמא לא ידעי דטעמא דגר משום דכקטן שנולד דמי: לבית דין מסורה. וחי נמי מכשרת עדות אחים גרים לא אתיא לאכשורי אחין ישראל דבית דין ידעי דגר שנתגייר כקטן שנולד דמי:

בותנר' את מכל מקום. בגמרא מפרש: ואחיו לכל דבר. מפרש בגמ'ש: שפחה ועובדת כוכבים ולדה כמוה ובתרה אזיל כדיליף בגמ"י: על מכחו ועל קללפו. אם הכה או קלל את אביו חייב מיתה: גמ' מדלענין יבום מיפטר. את אשת אביו מיבום פוטר כגון אם היה לו בן ממזר ונשא אשה ומת ולא ילדה לו פטורה מן היבום בשביל הממזר בן בעלה כדיליף לקמן ? בן אין לו עיין עליו:

מיזקק

יעקב מה להלן כשרין ולא פסולין אף כאן כשרין ולא פסולין קמ"ל סואימא הכי נמי כיון דלענין יבום מיפמר נפטר מיזקק

אחיו ולא ממעטינן ליה למי שיש כדפריך לקמן אישות לאביך בה (דף כג.) לרבי יוסי בר יהודה ואימא למי שיש אישות לאביך בה למעוטי חייבי כריתות וי"ל דה"מ לשנויי הכי אלא דניחא ליה לשנויי דאינטריך משום דהוה ילפינן אחוה אחוה מבני יעקב דמשום האי טעמא אינטריך בן אין לו עיין עליו דממזר פוטר מן היבום דלא נימא דנילף אחוה אחוה מבני יעקב דלא זקיק מיפטר נמי לא פטר ועוד אור"י דהכי פריך פשיטא כיון דתני אחיו הוא לכל דלא נימא דנילף אחוה אחוה מבני יעקב דלא זקיק ומדלא זקיק מיפטר נמי לא פטר ועוד אור"י דהכי פריך פשיטא כיון דתני אחיו הוא לכל דבר ה"א ליבום לא זוקק משום דילפינן אחוה אחוה מבני יעקב ובתר הכי דבר פשיטא דווקק נמי ליבום ומשני דס"ד אע"ג דאחיו הוא לכל דבר ה"א ליבום לא זוקק משום דילפינן אחוה אחוה מבני יעקב ובתר הכי פריך ואחיו הוא לכל דבר דהיינו ליורשו וליטמא לו פשיטא כיון דזוקק ליבום אף על גב דהוה ס״ד למילף מבני יעקב כ״ש לשאר דברים:

שיש לו אח מן השפחה ומן העובדת כוכבים

ימי שיש לו בן מכל מקום פומר אשת אביו מן

היבום יוחייב על מכתו ועל קללתו ובנו לכל

דבר לחוץ ממי שיש לו בן מן השפחה ומן

העובדת כוכבים: גבו׳ מכל מקום לאתויי מאי

אמר רב יהודה "לאתויי ממזר פשימא אחיו

הוא מהו דתימא לילף יאחוה אחוה מבני

לו א מיי׳ פ״ח מהלי חישות הלכה ו סמג בן בנו אסורה עד סוף כל הדורות ודומה דכ"ש בת בן בנו ערוה: ושנבסו. בת בן בתו שהרי בת בתו ערוה הלכך בת בנו עד סוף כל הדורות שהן קורבי עלמו ולא מחמת קדושין וי"ל לח ב מיי׳ שם וטוש״ע בן בתו שניה וכן בת בן בנה של אשתו או בת בן בתה: רביעי דכלת בן בנו יש (א) לאוסרו שהן בני ירושה ושכיחא גביה אבל בת שם סעיף יד: לבו ג מיי שם וטור ש"ע בני בנים לאו בת ירושה היא ולא

שכיחא גביה: ערוה לכל מסורה. מימה דלעיל

שם סעיף טו: שם סעיף טו: מד מיי שם טוש"ע שם: מא ה מיי פייד מהלי איסורי ציאה הלכה קאמר דטעמא דגרים שלא יאמרו באנו מקדושה כו' והכא משמע טעמא משום דאמיא לאיחלופי בישראל מב ו טושיע שם סעיף כדפי׳ בקונטרס וכן בפ׳ נושאין (לקמן דף או: ושם) משמע דטעמה משום בג ז מיי׳ פי״ג מהלכות איחלופי גבי בני יודן אמתא איחלופי גבי בני יודן אמתא אישתחרור שרא להו רב אחא בר יעקב למינסב נשי דהדדי וקאמר מן האם ולא מן האב כולי עלמא לא פליגי ולא מן האב כולי עלמא לא פליגי דאסור מן האב ולא מן האם כולי הלכה יא טוש"ע שם: מה ט מיי' פ"א מהל' עלמא לא פליגי דמוחר כי פליגי מן האב ומן האם ואי משום שמא יאמרו אמאי שרי התם מן האב ומן האם ש"ע אה"ע פימן קמו פעיף אבל אי משום איחלופי ניחא דכיון עו. בזר י מייי שם הלי ג דאיכא נמי לד אב לא אתי לאיחלופי שני של על ומנרים מין להם פעי ב: קורבת אב דכתיב וזרמת סוסים בז כ מיי פיה מהלכות זרמתם ולא שייך למיגזר אטו ישראל דבתר אב שדי להו ומלרים אין להם ויש לומר דהני תרי טעמי לריכיו מה ל מיי שם ופ״א מהלי יצום הלכה ד דבקורבת אב שהיו אסורין קודס[®] לא שייך טעמא לאיחלופי שהכל יודעים טוש"ע אה"ע סימן קנו סעיף ב: דרחמנה הפקריה לזרעיה כגון השת מם מיי פ״א מהלכות אביו לרבי עקיבא ואחות אביו לרבי אליעזר דאמר בפ׳ ד׳ מיתות (סנהדרין ש"ע אה"ע סימן קנו סעיף דף נח.) על כן יעוב איש את אביו ואת אמו ר' אליעזר אומר אחות אביו ור"ע אומר אשת אביו הוי טעמא שלא יאמרו כו' אבל אשת אביו לרבי אליעזר ואחות אביו לרבי עקיבא שרי דלא משום שמא יאמרו איכא ולא משום איחלופי איכא אבל עריות שמלד אם שלא היו אסורות קודםי יש לאסור משום איחלופי דמשום שמא יאמרו ליכא והא דאמר בפרק ד' מיתות (ג"ז

שם) נשת אחותו מן האם יוליא היינו

משום איחלופי דשמא יאמרו ליכא שלא

היו נאסרות בגיותם ומן האב יקיים

דמשום איחלופי ליכא בלד אב

כדפרישית והיינו טעמא נמי דאמר אחין מן האם לא יעידו לכתחלה

דלמא אתי לאיחלופי אבל מן האב

יעידו לכתחלה: בי שיש לו אח מ"ם

זוקק אשת אחיו. בגמרא מפרש

לאתויי ממזר וא"ת מרישא שמעינן לה

בת ישראל לנתין וממזר דחוללת ולא

מתייבמת ויש לומר דאי מהתם הוי

אמינא כששניהם ממזרים אבל כשאחיו

המת כשר אין אחיו ממזר זוקק אשתו:

פשיםא אחיו הוא. מימה אמאי

שפיר לאשמועינן דמחייבי כריתות הוי

פשיטא ליה הא אינטריך

תוספות ישנים

יבום הלכה ו טור

עין משפם

גר מצוה

:סימו טו סעיף יב

עדות הלכה ב טוש"ע

יבום הלכה ו סמג

טוש"ע שם סי' קנו

עשין נא ולאוין קא טור

מעידין לכתחלה ומ"ש מעריות. ופי' הקונט' דלקמן אמרי׳ נשא אחוחו מעידין לכתחלה. לשני שנה ושנה דובי טדות לא שייך האי טעמא דשמא באנו מחדושה חמורה לחדושה חלה ולהכי מתורה כקרושה קמה ומהכי מעידין אבל גבי ערוה יוליא שלא יאמרו באנו מקדושה חמורה לקדושה קלה. וי"ל חמורה נקדושה קנה. וייכ דקא בעי משום דאתרינן לקמן (לו:) טעמא משום לאתי לאחלופי ואם כן היה לו לו בעדות כמו ערוה: יבום מפטר פטר מדאמרינן לקמן ובן אין לו עיין עליו ואיירי הכא מלמודא כאילו ידע הדרשא דלקמן אע"ג דלקמן קאמר מכל מקום לאמויי מאי כן דרך המלמוד בכמה . בכמה